Linnaseaduse uue (Vene Ajutise Valitsuse) redaktsiooni järele ei olnud linnavalitsuse ülesandeks hoolitseda „kohalikkude tarviduste ja kasude eest", vaid teostada riiklikke ülesandeid koha peal, teiste sõnadega — ta oli kohaliku valitsemise organ. Ülesanded, mida linnavalitsusel tuli teostada, ei olnud täpsalt ära tähendatud. Oli antud küll nende nimekiri, kuid see selgitas ainult, missuguseid ülesandeid seadusandja arvas paremaks koha peal teostada. Linna-omavalitsuse organid olid endised: linnavolikogu ja linnavalitsus. Volikogu valiti eeltähendatud korras. Linnavalitsus valiti volikogu poolt ja astus ametisse kohe peale valimist. Kinnitamine oli ära jäetud. Volikogu oli endiselt korraldav ja järelevalve-asutis, linnavalitsus aga täidesaatev organ. Volikogu koosolekuid ei juhatanud enam linnapea, vaid volikogu poolt ühe aasta peale valitud esimees. Linnavalitsuse koosolekuid juhatas linnapea. Linnavalitsus koosnes linnapeast, tema abidest ja valitsuseliikmeist. Abide ja liikmete arvu määras volikogu, kuid liikmete arv ei võinud olla alla 2. Linnapea abide asemele võidi valida nende asetäitjaid. Asjaajamine, samuti asjade otsustamine linnavalitsuses sündis volikogu kinnitatud juhendite ehk instruktsioonide järele. Linnavalitsuse täita olevad kohused jaotati linnavalitsuse otsusel kõikide linnavalitsuse-liikmete vahel; otsus vajas volikogu kinnitamist. Üldine järelevalve asjaajamise üle linnavalitsuses kuulus linnapeale. Linnavalitsus oli linna-omavalitsuse esindaja läbikäimises teiste asutistega ja isikutega. Volikogu võis linna-omavalitsuse kompetentsi kuuluvate ülesannete valitsemiseks ellu kutsuda täidesaatvaid komisjone, kas linnavalitsuse liikme või muu isiku eesistumisel. Samuti kui linnavalitsuse liikmed, ei käinud ka tähendatud komisjonide esimehed kellegi kinnitamise alla. Komisjonide esimehed võtsid neile alluvate asjade arutamisel hääle-õigusega osa.

Linnavaranduste ja -asutiste valitsemiseks võis linnavalitsus vastavaid isikuid määrata. Ametnikke asjaajamiseks linna-asutistes nimetas ja vabastas linnapea.

Keskvalitsuse ja tema esindajate järelevalve otstarbekohasuse üle on linnavalitsuses põhimõtteliselt kaotatud. Ainult mõnede linnavolikogu otsuste ja määruste, nagu mõnede laenude tegemise või mõnede varanduste võõrandamise suhtes jne. (linnasead. § 79), samuti mõnede otsuste ja määruste suhtes maksustamise alal oli see teostatav, kõigis teistes asjades on järelevalve ainult seaduslikkuse üle olemas — ja seda küsimust otsustas igal juhul kohus administratiiv-kohtu korras. Isegi need otsused ja määrused, mis kuulusid siseministri kinnitamisele, võisid kohtus (Senatis) otsustamisele tulla, kui nende kinnitamatajätmine on sündinud põhjusel, et nad on seadustega vastolus. Otsustest või määrustest, mis ei kuulu kinnitamisele, saadetakse ärakirjad keskvalitsuse esindajale, kes nende vastu võib kahe nädala jooksul ärakirja kättesaamise päevast arvates administratiiv-kohtus protesteerida. Protesteeritud otsus või määrus jääb seisma kuni jõusseastumiseni. Iseäralistel juhtumustel võis linnavalitsus neid siiski omal vastutusel täide saata. — Sundmääruste jaoks oli ette nähtud eriline kord. Keskvalitsuse esindaja võis sundmääruse, mitte-nõusolemise korral, kahe nädala jooksul linnavolikogule uueks läbivaatamiseks tagasi saata. Sel juhul oli tarvis, et sundmäärus oleks koosolijate $^2/_3$ häälte enamusega vastu võetud, ja teda võidi teostada, kui keskvalitsuse esindaja ei tarvitanud protesti-õigust. Sundmäärusi kuulutati kolm korda kohalikkudes ametlikkudes lehtedes.

Kogu linna-omavalitsuse tegevus selle seaduslikkuse seisukohalt oli painutatud kohtu kontrolli alla. Iga üksik kodanik, ühing või asutis võis kaebusega admi-

Tartu, lk. 464